

De waarheid over haar moeder heeft dodelijke gevolgen

SOPHIE
WESTER
Spoor van
angst

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

Carmen zet de auto stil op de parkeerstrook bij het spoor. 'Wil jij weer even met haar naar het speeltuintje hierachter?'

Annemiek knippert verbaasd. 'Het is hartstikke donker, Carm.'

'Het duurt niet lang deze keer, dat beloof ik.'

'Ik vind het ronduit belachelijk dat hij een briefje door de bus gooit en dat wij dan maar moeten komen opdraven,' moppert Annemiek. 'En waarom moesten jullie trouwens weer zo nodig hier afspreken?'

'Hier is het voor ons begonnen, Miek. Het is gewoon ons plekje.' Carmen kijkt haar vriendin smekend aan. 'Alsjeblieft? Het is voorlopig de laatste keer dat ik hem zie.'

Onwillig haalt Annemiek haar schouders op. 'Goed dan, ik geef je een kwartier.' Ze haalt Sammie uit haar autostoel en zet de dreumes op haar heup. 'Maar als er junks in dat speeltuintje zitten, kom ik meteen terug.'

'Je bent een schat,' zegt Carmen grijnzend.

Annemiek rolt met haar ogen. Het is behoorlijk gestoord dat die vent zijn eigen dochter niet wil zien. Carmen zegt dat hij het type man is dat niet zoveel met kleine kinderen heeft, maar dat slaat natuurlijk nergens op. Net als haar rotsvaste vertrouwen dat hij hen uiteindelijk achterna zal reizen naar Barcelona. Ze begrijpt niet hoe haar wereldwijze vriendin wat dit betreft zo ontzettend naïef kan zijn.

Als ze het spoor zijn overgestoken, geeft ze Sammie een kus op haar kruin en laat haar op de grond zakken. Hand in hand lopen ze naar het speeltuintje, waar ze al vaker samen hebben gewacht als Carmen met ‘papa’ had afgesproken. Annemiek houdt het meisje stevig vast tot ze zeker weet dat er niemand in het donkere speeltuintje is en laat dan haar handje los. Alsof het een zonnige middag is, dribbelt ze vrolijk naar de schommels. In het zwakke licht van een lantaarnpaal laat Annemiek zich op een piepende schommel zakken en trekt het meisje op schoot. Zacht zingend schommelen ze heen en weer.

‘Glijbaan?’ vraagt Sammie na een tijdje.

Annemiek kijkt naar de modderige plas onder aan het glijbaantje en schudt haar hoofd. ‘Glijbaan, bah.’ Als Sammie haar fronsend aankijkt, schiet ze in de lach; zo lijkt ze precies op Carmen. Voordat ze in een van haar driftbuiën kan uitbarsten, tilt Annemiek haar weer op en loopt de speeltuin uit. ‘Kom, we gaan weer naar mama toe.’

Net als ze de hoek omslaan, gaan een eindje verderop de slagbomen naar beneden en beginnen de bellen te rinkelen. ‘Er komt een treintje aan.’ Annemiek gaat sneller lopen, zodat ze de trein straks goed kunnen zien.

Als ze dichterbij komen, knijpt ze haar ogen samen tegen het felle geflits van de rode waarschuwingslichten; staat er nou een auto op de rails? Met Sammie in haar armen rent ze naar de spoorwegovergang. Haar hart bonkt wild tegen haar ribben als ze bij de gesloten spoorbomen aankomen. Carmens gele autootje staat midden op het spoor! Achter de voorruit ziet ze haar vriendin zitten, maar die lijkt zich niet te verroeren. Waarom komt ze er in godsnaam niet uit? ‘Carmen!’ gilt Annemiek en ze zwaait wild met haar vrije arm. ‘Kom uit die auto!’

De rode lampen verlichten Carmens gezicht en Annemiek zou zweren dat haar vriendin haar recht aankijkt. Maar waarom doet ze dan niets? In de verte doemen twee felgele lampen op en een misselijkmakende angst kolkt in haar maag. Ze móét iets doen, maar wat? Sammie lijkt haar paniek te voelen en klemt haar armpjes huilend om Annemiëks nek. Een oorverdovend getoeter galmt door de nacht en Sammie gilt het uit. De lampen komen in een razend tempo dichterbij en Annemiek beseft dat ze nog maar een paar seconden heeft. Ze werpt een laatste blik op de auto. Dan draait ze zich om en rent zo hard ze kan weg van het spoor, met Sammie stevig tegen zich aangedrukt.

Weer klinkt de hoorn, langer en harder. Het geluid van krijsend ijzer vult haar oren, gevolgd door een allesverwoestende klap.

DEERTIG JAAR LATER

1.

Strak voor zich uit kijkend loopt Sam langs de bureaus van haar collega's naar de uitgang.

‘Ook goedemorgen,’ mompelt de agent achter de desk.

Ze steekt vluchtig haar hand naar hem op en loopt stug door. De buitendeuren schuiven open en de ochtendlucht verkoelt haar hete wangen. Achter zich hoort ze haar partners gehaaste voetstappen. Hoofdschuddend stapt ze in de auto, die recht voor het politiebureau geparkeerd staat. Ze propt vlug een paar servetten en een lege koffiebeker in de papieren zak waar haar ontbijt in zat en gooit hem op de achterbank.

Mike trekt het portier aan de passagierskant open. Demonstratief klopt hij de kruimels van de zitting voordat hij zich op de stoel laat zakken. Hij snuift en kijkt met opgetrokken neus over zijn schouder. ‘Gatverdamme, Sam, het ruikt alsof hier iets ligt te rotten!’

Ze negeert hem, drukt op de startknop en geeft gas.

Snel klikt Mike zijn gordel vast. ‘Zo, dat was... onprettig.’

‘Dat kun je wel zeggen, ja. Ik kan gewoon niet geloven dat Anya ons niet getipt heeft. Ze moet van deze plek geweten hebben!’

‘Kennelijk heeft ze ervoor gekozen om het niet met ons te delen,’ zegt Mike nuchter.

‘Precies, en daarom gaan we haar nú opzoeken.’ Zonder vaart te minderen rijdt Sam over een verkeersdrempel en de veren van de auto kraken. ‘Vorige week hebben we nog lopen opscheppen over

onze connecties binnen het netwerk. Dat we zeker weten getipt zouden worden over de volgende locatie.'

Mike schraapt nadrukkelijk zijn keel. 'Om precies te zijn heb jij lopen opscheppen over die connecties.'

'O, nou heb ik het ineens gedaan?' Voor het rode stoplicht trommelt Sam met haar nagels op het stuur. 'Van Til vroeg naar onze voortgang en jij stond daar een beetje naar je schoenen te staren.'

'Gelul, Sam, je hebt onze grip op deze zaak overdreven en nu ben je over de zeik dat Van Til je daarop aanspreekt. Zo werkt het niet.'

'Alsof jij zo goed weet hoe het werkt. Vertel me eens, waarom worden we nu ineens wekelijks op het matje geroepen voor een update?'

Mike zegt niets.

'Precies, omdat de overlast zich verplaatst naar de betere delen van de stad. Dan is het ineens een prioriteit en moet het allemaal liefst gisteren opgelost worden.'

Hij zucht. 'Dat politieke spel zal er altijd zijn, dat weet je. Waar het voor ons om gaat, zijn de meiden. Ja toch?'

Ze knikt. Mike heeft als wijkagent jarenlang intensief contact gehad met 'de meiden', zoals hij ze altijd noemt. En ze weet dat hij haar aanpak soms te onpersoonlijk vindt, maar het gaat haar óók om de vaak minderjarige meisjes die keihard worden uitgebuit. Ze denkt alleen dat ze die meiden beter kunnen helpen door de mobiele bordelen op te rollen waarin ze te werk worden gesteld. Deze pop-ups kunnen overal zitten: op de bovenverdieping van een gamehal in een oude loods of, zoals de laatste twee, in chique villa's die al een tijd leegstaan.

Mike en zij maken nu al maanden jacht op deze bende. Het meest frustrerende is dat ze weten wie de pop-ups runt: Vinny Naber, een vrouwenhater en een eersteklas klootzak. Zijn lange

magere lijf, grote voortanden en spitse trekken hebben hem de bijnaam de Wezel opgeleverd, maar uiteraard noemt niemand hem zo in zijn gezicht.

Sam slaat af naar de Rivierenbuurt en mindert vaart. Naber heeft hier een aantal dames achter het raam zitten. Volkomen legaal, natuurlijk, net als de seksclub die hij in een dorp hier vlakbij runt.

Nog geen honderd meter van Anya's vaste werkplek parkeert ze de auto en ze stappen uit. Hoewel het midden op de dag is, zijn er al flink wat ramen verlicht. Rond de lunch en net na werktijd hebben de dames hier altijd genoeg te doen.

Mike steekt zijn hand op naar een voluptueuze, in rood kant gehulde blondine, die op een kruk achter haar raam zit. Ze geeft hem een routineuze knipoog en kijkt dan weer op haar telefoon. Van een afstandje is al te zien dat de gordijnen van Anya gesloten zijn. Dat kan twee dingen betekenen: of ze is er niet, of ze heeft een klant.

'Zullen we maar even wachten? Met een minuutje of tien moet het wel klaar zijn.' Mike trekt veelbetekenend zijn wenkbrauwen op.

Sam grinnikt. 'Is goed. Wil je koffie?'

'Lekker.'

Met grote passen loopt ze de straat uit. Net om de hoek zit een dönerzaak waar ze ook prima koffie hebben. De paar mannen die ze tegenkomt, duiken dieper weg in hun hoodies of kijken de andere kant op. Ongetwijfeld doordat zij hen met haar doodnormale spijkerbroek, zomerjas en make-uploze gezicht aan hun vrouw of vriendin doet denken. Een vooroordeel? Vast wel, maar ze weet zeker dat ze in meer dan de helft van de gevallen gelijk heeft.

Als ze even later met twee kartonnen bekers dampende koffie terugloopt, is Mike met iemand in gesprek. Hoewel ze de man op zijn rug ziet, herkent ze hem meteen aan zijn lichaamshouding en

het witblonde matje in zijn nek: het is Naber *himself*.

‘Vincent, wat een toeval,’ zegt Sam, terwijl ze Mike zijn koffie aangeeft.

Hij glimlacht naar haar, hoewel zijn fletsblauwe ogen niet meedoen. ‘Mevrouw de rechercheur. Ik vraag net aan je maatje waar ik jullie mee van dienst kan zijn.’

Sam werpt een snelle blik op Mike. Ze hadden niet verwacht dat Naber hier zou zijn. Natuurlijk heeft Mike Anya’s naam niet genoemd, maar hij stond hier voor haar vaste plek te wachten en Naber is ook niet achterlijk.

‘En ik heb hem net verteld dat we een rondje door mijn oude wijk doen. Kennismaken met wat nieuwe dames, op de hoogte blijven van wat er speelt,’ zegt Mike luchtig.

‘Daar hou ik van, weet je.’ Naber grijnst zijn grote voortanden bloot. ‘Nooit vergeten waar je ooit begonnen bent, toch?’

Achter Mike schuift het gordijn opzij en een slanke, zwarte vrouw in hagelwitte jarretels neemt plaats op de kruk.

‘Kunnen jullie meteen kennismaken met Jacinta.’ Naber zwaait overdreven enthousiast naar haar en ze zwaait met een wat verbaasde blik terug.

Sam slikt. Fuck, waar is Anya? De vraag brandt op haar lippen, maar ze kan hem niet stellen.

‘Goed, laten wij ons rondje maar gaan afmaken,’ zegt Mike nonchalant.

Ze knikt en werpt Naber een onderkoelde blik toe. ‘Goed je gesproken te hebben.’

Net als ze zich wil omdraaien, steekt hij haar een kaartje toe. Haar maag draait om als ze de roze letters en het logo herkent. ‘Met de groeten van Anya. Ze heeft geen nagelstyliste meer nodig.’

2.

In de deuropening van zijn portiekflat steekt Mike zijn hand naar haar op. Sam toetert kort en rijdt de straat uit. Wat een pokkedag was dit: eerst die uitbrander van Van Til en toen Vinny Naber die haar dat kaartje teruggaf. Ze huivert als ze eraan denkt wat dat kan betekenen. Het was háár idee om die nagelstylistekaartjes uit te delen met haar telefoonnummer erop. Mike was er in eerste instantie op tegen geweest; hij vond het te risicovol voor de meiden. Zij had hem ervan overtuigd dat het juist een vorm van veiligheid bood. Zo zouden ze haar altijd kunnen bereiken als ze in de problemen zaten. Of als ze een tip hadden. Ze haat het dat hij nu gelijk heeft gekregen. Maar moet ze alles dan maar op zijn beloop laten? Dan krijgen ze nooit iets voor elkaar en blijven klootzakken als Naber misbruik maken van kwetsbare jonge vrouwen.

Ze geeft richting aan en voegt in op de Haagse ring. Boven de weg beginnen de waarschuwborden al na een paar honderd meter te knippen en langzaam loopt het verkeer op de ring vast. Sam zucht; dat kan er ook nog wel bij. Ze kijkt op het klokje van het dashboard. Het is tien over halfzes, dus even lekker uitrazen in de sportschool zit er niet meer in. Misschien kan ze de babyfoon vanavond een paar uurtjes naar de overbuurvrouw brengen, zodat ze met Brechtjes clubje kan padellen. Haar vriendin zit haar al maanden te jennen dat Sam straks niet meer mee kan komen als ze zo sporadisch blijft trainen. Ze grijnst. Ze weet best dat Brechtje

dat alleen maar doet om haar vaker mee de baan op te krijgen en ze zit er absoluut niet mee dat haar vriendin haar nu voorbijstreeft. Het enige wat haar stiekem steekt, is dat zij nu competitie speelt met Jennifer. En dat die twee na de wedstrijd gezellig aan de wijn gaan in het clubhuis, terwijl hun mannen thuis zijn bij de kinderen.

Sam kijkt in de binnenspiegel naar de frons tussen haar wenkbrauwen en probeert haar gezicht te ontspannen. Ze heeft geen dag spijt gehad van haar keuze om Ravi alleen op te voeden, maar het is niet altijd makkelijk.

Even later parkeert ze de dienstauto voor haar huis en ze haalt een boodschappentas achter de passagiersstoel vandaan. Voordat het kinderdagverblijf dichtgaat, kan ze nog net even in haar een-tje naar de supermarkt om de hoek. Sinds een paar weken is Ravi onmogelijk om mee te winkelen. Hij wil niet meer in het karretje blijven zitten en krijgt aan één stuk door om alles wat hij wil hebben, maar niet mag. En hoewel ze dat niet van zichzelf verwacht had, geneert ze zich daarvoor.

In de supermarkt bedenkt ze nog net op tijd dat ze geen rood mandje moet pakken. Het is natuurlijk leuk bedacht, zo'n singles-mandje, maar de mensen die er gebruik van maken zijn wat al te wanhopig op zoek. En Sam zit niet te wachten op ongemakkelijk geflirt in de winkel waar ze bijna dagelijks komt. Het enige voordeel is dat ze nu wel een beter beeld heeft van welke mannen in de buurt vrijgezel zijn en ook dat ze heel zeker weet dat ze met geen van hen wil daten.

Ze pakt een maaltijdsalade uit het koelvak en kijkt naar de onbekende man die naast haar opduikt. Hij heeft een rood mandje in zijn hand, maar geeft verder geen signalen af. Misschien is het zo'n verstrooide figuur die niet doorheeft wat die rode mandjes

betekenen. Sam betrapt zichzelf erop dat ze naar zijn handen kijkt om te zien of hij een trouwring om heeft. Dat heeft hij niet, maar hij heeft wel aantrekkelijke handen, met sterke vingers en kortgeknipte, schone nagels.

‘Is dat de laatste?’ vraagt hij.

Ze kijkt hem niet-begrijpend aan.

‘De laatste salade met kip,’ verduidelijkt hij.

Ze doet een stapje opzij. ‘Eh... ja, ik geloof het wel.’

Hij lacht verlegen. ‘Balen.’

Ze haalt haar schouders op en legt de salade in haar mandje. ‘Die met tonijn is ook lekker.’

Hij geeft haar een scheef lachje en Sam weet even niet waar ze moet kijken. Brechtje zegt altijd dat ze veel te kritisch is, maar deze man heeft in eerste instantie niets waar ze op af zou knappen. Hij heeft een goede stem, een leuke lach én hij is langer dan zij.

‘Eet smakelijk alvast.’

‘Yes, jij ook.’ Sam draait zich om en loopt vlug door naar de melk. Ze moet racen om op tijd bij het kinderdagverblijf te zijn.

Als ze een pak peuterkoekjes in haar mandje wil gooien, loopt de man achter haar langs.

‘Doei,’ zegt hij. ‘Ik zie je hier wel weer.’

Ze onderdrukt een meisjesachtige giechel en schraapt haar keel. ‘Ja, top.’

Hij loopt door naar de zelfscankassa’s en kijkt niet achterom. Sam kan zichzelf wel voor haar kop slaan. Kon ze nou echt niets beters verzinnen dan ‘ja, top’?

Terwijl ze opgelaten haar boodschappen op de band zet, bedenkt ze dat ze de bananen vergeten is. Er staat niemand achter haar, dus trekt ze nog snel een sprintje naar de fruitafdeling.

Terug bij de kassa knippert ze met haar ogen: tussen de melk en het pak koekjes ligt een handgeschreven briefje.

Hallo onbekende,

Ik zou het leuk vinden om je beter te leren kennen!

Stefan: 06-53434878

Sam kijkt verbaasd naar de zelfscankassa's, maar hij is al weg.